

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobce: D. T. Q., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65
Tis
u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlím Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlím Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č. j. CPR-31726-2/ČJ-2018-930310-
V234,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, se **přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č. j. CPR-31726-2/ČJ-2018-930310-V234, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 9. 2018, č. j. KRPU-167846-33/ČJ-2018-040022. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, pokud nebude realizován výkon správního vyhoštění podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie je nepřiměřeně dlouhá a rozhodnutí o ní nepřezkoumatelné. Správní orgány podle žalobce nezohlednily při určování délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie polehčující okolnosti a skutečnost, že porušení zákona, jehož se dopustil, bylo spíše zanedbatelné. Žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně vůbec nevysvětlil, které polehčující a přitěžující okolnosti vzal do úvahy při stanovení doby zákazu vstupu na území a proč přistoupil ke stanovení nejvyšší možné výměry tohoto zákazu.
3. Absenci vypořádání správního orgánu prvního stupně s konkrétními okolnostmi žalobcovy pobytové historie ve vztahu k délce uloženého zákazu pobytu označil žalobce za natolik závažnou vadu, že podle něj ani nemohla být zhojena úvahami žalované obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí. K tomu připomněl nutnost zachování zásady dvojinstančnosti řízení, která by byla popřena v případě, že by se proti zásadním závěrům odvolacího orgánu nemohl bránit oprávněným prostředkem ve správním řízení. Žalobce konstatoval, že žalovaná se předmětnou odvolací námitkou spočívající v nesprávnosti a nepřezkoumatelnosti zvolené doby zákazu vstupu na území Evropské unie fakticky vůbec přezkoumatelně a individualizovaně nezabývala. Žalovaná se totiž nevyjádřila k žalobcově námitce, že doba zákazu pobytu na území Evropské unie je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřiměřená s ohledem na absenci jakéhokoli protiprávního jednání žalobce vyjma několikahodinového nelegálního pobytu.

4. Podle žalobce žalovaná dále zcela nedostatečně vyhodnotila to, že žalobce se správním orgánem prvního stupně spolupracoval. Žalobce připustil, že v jeho případě může být uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie namísto, ovšem zákaz pobytu na samé horní hranici zákonného rozmezí považoval za nepřiměřený, a to i s ohledem na skutečnost, že se na území České republiky nedopustil žádné trestné činnosti, pro svůj vstup a pobyt nevyužil padělané nebo pozměněné doklady a nedopustil se nerespektování jakéhokoli rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla žalobu zamítnout a odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 21. 8. 2018 v 20:30 hodin kontrolován ve vozidle spolu s dalšími cizinci a zadržen německou policií na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice A17 v Německu. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá platný cestovní doklad ani vízum. Dne 23. 8. 2018 v 8:20 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo převzat Policií České republiky a v 8:40 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 11:30 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.
7. Dne 23. 8. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 tohoto zákona. Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o výslechu, v němž žalobce uvedl, že svou totožnost nemůže prokázat, protože mu cestovní doklad sebral převaděč. Žalobce opustil Vietnam s cílem několik let pracovat v Evropě, konkrétně v Německu, které si vybral proto, že ve Vietnamu říkali, že by se tam měl lépe. Popsal, že z Vietnamu vycestoval asi 17. 7. 2018 s cestovním dokladem, cestoval osobním autem za pomoci převaděčů, několikrát přestupoval. Nevěděl, přes jaké státy cestoval, ani kdy a přes jaký stát vstoupil do schengenského prostoru, nicméně si byl vědom toho, že tak učinil neoprávněně bez platného dokladu a víza, a aniž by se podrobil důkladné kontrole. Žalobce si nebyl vědom toho, že jel přes území České republiky, připustil, že sem vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza, pobývat zde nechce, jeho cílem je Německo. Převaděčům za cestu zatím nic nezaplatil, má platit až v Německu několik tisíc dolarů. Podle žalobce jeho vyhoštění do Vietnamu nebrání žádné překážky, ale nikoho a nic tam nemá, nemá tam práci a měl by tam těžký život. Vietnam označil žalobce za svůj domov, svou vlast, nicméně uzavřel, že by chtěl zůstat v Čechách.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 2. 9. 2018, č. j. KRPÚ-167846-33/ČJ-2018-040022, správní orgán prvního stupně k délce zákazu vstupu na území členských států Evropské unie uvedl, že žalobce nejméně dne 21. 8. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza, při vstupu do schengenského prostoru se nepodrobil důkladné kontrole, vyhnul se provedení hraniční kontroly a po celou dobu pobytu neučinil žádné kroky vedoucí k legalizaci pobytu v schengenském prostoru. Žalobce si byl vědom toho, že do schengenského prostoru i do České republiky vstoupil neoprávněně. Cílem žalobce bylo Německo, kde chtěl pracovat několik let. Uvedené skutečnosti posoudil správní orgán prvního stupně jako velmi závažné jednání, neboť je ve veřejném zájmu České republiky i členských států Evropské unie, které jsou součástí schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují platné podmínky vstupu. Zároveň shledal vysoké riziko nedovoleného přistěhovalectví. Tato zjištění pak v souhrnu vyhodnotil jako důvod pro stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v maximální délce tří let, když stanovení kratší doby by nebylo účinné, dostatečně odrazující a odpovídající všem zjištěným okolnostem.
9. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 23. 10. 2018.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce v žalobě uplatnil námitky vztahující se výhradně k otázce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, aniž by jakkoli zpochybnil samotné správní vyhoštění. Soud rozhodující ve správním soudnictví je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkumu rozhodnutí omezen žalobními body, a proto se bude zabývat pouze žalobcem předestřenou problematikou délky zákazu vstupu na území.
14. Námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nepřisvědčil. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Takové odůvodnění pokládá zdejší soud za dostatečné.
15. Konkrétně k otázce délky zákazu vstupu na území žalovaná nejprve na straně 5 napadeného rozhodnutí připomněla podstatné skutkové okolnosti (žalobcův vědomý vstup na území bez platného cestovního dokladu a víza, vyhnutí se hraniční kontrole, riziko nedovoleného přistěhovalectví, úmysl vykonávat práci v Německu), které následně vyhodnotila tak, že jsou v souhrnu důvodem pro stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v maximální délce tří let, když stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem uvedeným skutečnostem. Žalovaná dále konstatovala, že správní orgán prvního stupně při stanovení této doby vycházel z nashromážděného spisového materiálu, zvažil prokázané protiprávní jednání žalobce a tuto dobu stanovil v zákonem předepsaném rozpětí. Žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí dodala, že správním orgánem prvního stupně stanovenou dobu tří let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, hodnotí jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech; správní orgán prvního stupně podle žalované stanovení této doby dostatečně odůvodnil a žalovaná na toto odůvodnění odkázala.
16. V rámci citované argumentace žalovaná podle názoru soudu adekvátně reagovala i na odvolací námitku, že tříletý zákaz pobytu je zcela nepřiměřený několikahodinovému nelegálnímu pobytu na území České republiky nedoprovázenému žádným jiným nelegálním jednáním, neboť poukázala na to, že kromě nelegálního pobytu na území bylo při stanovení délky zákazu vstupu zohledněno i to, že se žalobce vyhnul hraniční kontrole, jeho cílem bylo delší dobu pracovat v Německu a je u něj dáno riziko nedovoleného přistěhovalectví. Správní orgány tedy zjevně nepostavily svůj závěr o tříletém zákazu vstupu na území pouze na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

několikahodinovém nelegálním pobytu v České republice, jak namítal žalobce, čímž byla jeho argumentace vyvrácena. Na tomto místě soud upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům žalovaná dostala, a proto zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

17. K tvrzení žalobce, že správní orgán prvního stupně vůbec nevysvětlil, které polehčující a přítěžující okolnosti vzal do úvahy při stanovení doby zákazu vstupu na území a proč přistoupil ke stanovení nejvyšší možné výměry tohoto zákazu, soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přítěžujících okolností [srov. § 118 odst. 1 a § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Měl-li žalobce na mysli skutečnost, že jeho nelegální pobyt na území České republiky trval jen několik hodin, soud opakuje, že správní orgány tuto skutečnost zohlednily a přihlédli rovněž k dalším výše označeným okolnostem, přičemž v odůvodněních svých rozhodnutí vysvětlily, že stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem uvedeným skutečnostem. Žalovaná navíc v napadeném rozhodnutí upozornila také na to, že stanovení doby zákazu vstupu na území je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.
18. Soud dále podotýká, že žalovaná jakožto odvolací správní orgán nemá povinnost si domýšlet žalobcem neuplatněné odvolací námítky, a proto nebylo její povinností jakkoli reagovat na to, že žalobce podle svého přesvědčení se správním orgánem prvního stupně spolupracoval, že se na území České republiky nedopustil žádné trestné činnosti, pro svůj vstup a pobyt nevyužil padělané nebo pozměněné doklady a nedopustil se nerespektování jakéhokoli rozhodnutí. Žalobce ostatně v žalobě ani neupřesnil, v čem měla tvrzená spolupráce se správním orgánem prvního stupně spočívat a proč měla být zohledněna při rozhodování. Soud dodává, že účastníci správních řízení by zásadně měli se správními orgány spolupracovat, a proto tuto skutečnost nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ve prospěch žalobce. Totéž platí i pro ostatní v tomto odstavci zmíněné skutečnosti, které je zásadně třeba vnímat jako samozřejmé povinnosti každého subjektu, z jejichž dodržování pak nemůže být dovozována žádná výhoda či prospěch.
19. Žalobce dále namítal, že absenci vypořádání správního orgánu prvního stupně s konkrétními okolnostmi žalobcovy pobytové historie ve vztahu k délce uloženého zákazu pobytu označil žalobce za natolik závažnou vadu, že podle něj ani nemohla být zhojena úvahami žalované obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek. Případné nedostatky, jichž se dopustil správní orgán prvního stupně, proto mohou být napraveny i v rámci odvolacího řízení. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Žalobce se proto mylí, pokud v doplnění argumentace žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřuje porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. K samotnému stanovení maximální doby zákazu vstupu na území soud připomíná, že podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“
21. Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán prvního stupně může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše tří let, tudíž má v daném rozmezí prostor pro správní uvážení. Limity správního uvážení jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
22. Popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, www.nssoud.cz, nebo nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, www.usoud.cz). Žádné takové pochybení zdejší soud v projednávané věci neshledal, když ostatně i sama žalovaná poukázala na to, že stanovení doby zákazu vstupu na území je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech, a žalobce tento její argument nijak nezpochybnil.
23. Soud proto konstatuje, že správní orgány při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nepřekročily meze správního uvážení, toto uvážení nezneužily, nerozhodly svévolně ani diskriminačně a dbaly na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaná rovněž své závěry dostatečně zdůvodnila a vysvětlila, že stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem zjištěným skutečnostem. Soud ve shodě se žalovanou vnímá jako podstatné okolnosti nejen žalobcův nelegální pobyt na území České republiky (bez platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do schengenského prostoru (vyhnul se hraniční kontrole) i jeho záměr delší dobu pracovat v Německu (zjevně nelegálně, když není držitelem platného cestovního dokladu a příslušného víza). Námitky žalobce o nepřiměřeně dlouhé době zákazu vstupu na území proto soud nepřisvědčil.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2018, č. j. 41 A 17/2018-27, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. prosince 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)